

Mircea GHIȚULESCU

De la teatru, la opera rock

Mereu în creștere, opera dramatică a Olgăi Delia Mateescu ne ia prin surprindere cu încă un volum (*E...*, apărut la Editura Muzeului Literaturii Române) și o premieră la Teatrul Masca, subvenționată de ArCuB, cu **Statuia Libertății**, piesă prezentată cu un an în urmă la Clubul Dramaturgilor de Răzvan Diaconu, cu Cristina Deleanu, Eugen Cristea, Viorel Păunescu și un grup de studenți foarte dotați din aceeași generație cu regizorul. Diferența (enormă!) este că de la Clubul Dramaturgilor lipseau costumele și muzica, dar nu neapărat în sens negativ. Alcătuit numai din cuvinte rostite de actori, spectacolul părea mai atrăgător, pentru că autoarea pornește de la o idee pe cât de ingenioasă, pe atât de fragilă... Un muzeu din România, în curs de constituire, primește ca donație copia în mic a celebrei *Miss Liberty* din New York. Firește, copia în mic este delicat interpretată cu grație de o foarte tânără studentă la actorie. Tocmai senzația de fragilitate din jocul său, în comparație cu masivitatea surorii celei mari, creează puzderie de sugestii și piste de interpretare. Din păcate, Micuța Liberty descoperă în România o țară de lăutari ratați subordonați unui dictator comic (*Hebdomadar*), interpretat substanțial de Eugen Cristea. Tot ce se întâmplă până în final (frageda copie este legată fedeleș alături de soția lui *Hebdomadar* și, probabil, valorificată prin vânzare) nu are nicio legătură cu ce ne imaginăm noi că va rezulta din acest cadou american asemănător – de ce nu? – calului troian. Vorba latinilor: „*timeo americanos et donna ferentes*” (sic!). Piesa a deviat în cu totul altă parte și această altă parte rămâne cu totul incertă. Astfel că mesajele difuze creează trei piese într-una singură: un Prolog și un Epilog cu un lustragiu care lustruiește (ce oare, sărăcia românească ?), un concurs de lăutari pentru nunțile din România și, în fine, momentele cu Statuia Libertății, între care cel mai reușit este spectacolul prezentat de artiștii români în cinstea gingașei copii. Răzvan Diaconu, un tânăr despre care vom mai auzi pentru că e plin de talent și, înainte de orice, un bun muzician, a sperat „să salveze” textul „îngropându-l” în muzică. Bineînțeles, textul nu a fost salvat dar, pentru cine agreează opera rock de tipul *Jesus Christ Superstar*, spectacolul de la Masca a oferit momente interesante. De fapt, Răzvan Diaconu a combinat stilul *opera rock* cu *Carmina Burana* pe multe porțiuni corale, mai ales spre final. Ceea ce lipsește cu adevărat acestei veritabile comedii muzicale, este unitatea de stil, actorii descurcându-se pe principiul „scapă cine poate”. Ce e drept, scapă cu toții, doar spectatorii sunt, uneori, în primejdie. În transa montării (și trebuie să admitem că au fost multe asemenea momente provocate de muzică), actorii par atât de vrăjiți de ceea ce fac, încât uită unii de alții. Un moment bun a aparținut în final patronului Teatrului Masca, Mihai Mălaimare, care a oferit Diploma *Am debutat în Teatrul Masca* tuturor studenților din spectacol: Olivia Niță, Marius Drăguș, Costin Cambir, Sandu Suciu, Titus Ahcearliu, Vali Paraschivu, Alexandru Bogdan. Oricum, Răzvan Diaconu se plasează pe un traseu de mare viitor cu teatrul său muzical și, de ce nu, mai târziu, cu teatrul de operă. Nu sunt mulți regizori în teatrele românești cu pregătirea sa muzicală, cu atât mai puțin în operă și operetă.

Teatrul Masca și Arcub – Statuia Libertății de Olga Delia Mateescu. Scenografia: Gabriela Bădină. Regia și muzica: Răzvan Alexandru Diaconu. Cu: Eugen Cristea, Cristina Deleanu, Olivia Niță, Viorel Păunescu, Sandu Suciu, George Constantinescu, Marius Drăguș, Titus Ahcearliu. Cambir Costin, Vali Paraschivu, Alex Bogdan. Data premierei: 17 ianuarie 2008.